

Россіѣ, любимци-ти на страшливый Багрянородный принудихъ го най послѣ да пристѣпи къмъ рѣшителны мѣрки. Цѣль Константинополь бѣше уплетенъ въ смутны, въ които Грѣцѣти сѣ искусни майстори; най напрѣдъ всицкы бѣхъ възстали срѣщу Романа, дору и сѣщи-ти му сынове, Кесари-ти Стефанъ и Константинъ; сѣтнина-та на това бѣше, дѣто Романъ ся принуди да снесе отъ себе си коронѣ-тѣ, и да отиде въ заточеніе на опредѣленно-то за това мѣсто, островъ Протосъ. Слѣдъ това ся уловихъ и двама-та Кесари: Стефанъ, който ся прѣдаде безъ опираніе, и ся прати на островъ Лезбосъ, дѣто промина останало-то врѣмя на живота си; а Константинъ (Романовичъ), който ся опира, уби ся на мѣсто-то. Михаилъ Христофоровичъ, братъ на Българскѣ-тѣ Царицѣ, ся пострига монахъ, и ся дръжаше подъ стражѣ, а Василій Романовичъ, който ся роди отъ тайнѣ любовь на Романа съ едиѣ Българкѣ, стана-евнухъ.

И ето най послѣ Константинъ Багрянородный остана самъ на башинный си престолъ, по прѣдстояніе-то на вѣрны-ты си подданици. Той Господаръ, ако и да не бѣше воинственъ, обаче бѣше изряденъ политикъ, както ся види ясно отъ неговы-ты политическы сѣчненія. Като постѣпи да управлява самъ Имперіѣ-тѣ, духъ-тъ на Цареградскый Дворъ ся промѣни; а особенно ся промѣни тѣсна-та дружба съ Българіѣ, въ отношеніе-то на който най напрѣдъ ся пріа видъ неприятелскый; трѣбвало да подновятъ сговоры-ты, или да изискать подтверденіе-то Константиново. На' зачто, послѣ като заключихъ миръ съ Россіѣ, пакъ ся испратихъ въ Высокѣ-тѣ Свѣтлицѣ Императорскы посланници съ дарове, за да ся подтвердятъ подниси-ти вече членове.

Нѣ не бѣше така работа-та и съ Българіѣ. Чеславъ имаше свои-ты повѣренны въ Константинополь, дѣто и самъ едиѣхъ ходи; Сръбія и Кроація стояхъ още на срѣща: Константинъ пріа тѣхѣ-тѣ странѣ, припозна ги независимы, и за това, тѣи отъ тогава начнахъ да припознаватъ покровителство-то на Имперіѣ-тѣ, а тѣхѣ-ти Правители да сѣ вассали,